

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce **R.S.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 25. března 2013, č.j. 355/DS/13-3**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Výše označeným rozhodnutím žalovaného bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu Cheb, odboru správních činností a obecní živnostenský úřad ze dne 19.12.2012, čj. MUCH95313/2002 tak, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1, § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), a dále ze spáchání přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pojištění odpovědnosti), v důsledku porušení § 5 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 12 a § 7 odst. 1 písm. c) zák. o silničním provozu a § 17 odst. 1 zák. o pojištění odpovědnosti, za což mu byla uložena pokuta 25.000,- Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 1 rok a náhrada nákladů přestupkového řízení ve výši 1.000,- Kč. Ve zbytku bylo žalovaným rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Žalobce v žalobě tvrdil, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uznání viny ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zák. o silničním provozu a podle § 16 odst. 1 písm. c) zák. o pojištění odpovědnosti neobsahuje místo a čas spáchání přestupku, a proto není v rozporu s **§ 77 zák. o přestupcích** jasný, přesný a určitý. Dále žalobce v žalobě tvrdil, že nebyla prokázána jeho vina a nesouhlasil se závěry správních orgánů o tom, že lze za hodnověrné a nezkreslené hodnotit důkazy výpověďmi svědků K., J. a P. a videozáznamem pořízeným policisty. Podle tvrzení žalobce videozáznam nezachycuje celý služební zákrok policistů, jeho pořizování bylo přerušeno v okamžiku, kdy měl být žalobce právě vyzýván k podrobení se vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, tedy v situaci zásadní pro posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek podle **§ 125c odst. 1 písm. d) zák. o silničním provozu**. Dále žalobce upozornil na rozpory ve výpovědích policistů K. aj., zda měli vozidlo po celou dobu na dohled, a na to, že výpověď svědka K. nebyla výpovědí ve smyslu popisu události vnímané svědkem jeho smysly, nýbrž odkazem na úřední záznam. Podle žalobce svědkyně P. měla sledovat celou událost ze vzdálenosti 50 m, tedy nebyla schopna vyslechnout obsah rozhovoru mezi žalobce a policisty, přesto uvedla, že žalobce policistům nadával, ač toto žádný z nich neuvedl. Mimo to podle žalobce svědkyně vypověděla zřejmou nepravdu, že venčila psa, což se v průběhu řízení nepotvrdilo. Na základě tohoto nelze na její výpověď nahlížet jinak, než jako na nevěrohodnou. Žalobce odmítal, že by spáchal přestupek podle **§ 125c odst. 1 písm. d) zák. o silničním provozu** rovněž proto, že podrobit se vyšetření přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky je povinen pouze řidič osobního motorového vozidla, u něhož existuje důvodné podezření, že pod vlivem těchto látek vozidlo skutečně řídí. Takovýto závěr však musí vyplynout ze skutkových okolností, jako např. ze způsobu jízdy či chování řidiče. Podle názoru žalobce nejsou policisté oprávněni vyzývat k podrobení se zkoušce každého řidiče bez důvodného podezření. V daném případě podle žalobce nebyla výzva policistů učiněna po právu vzhledem k tomu, že žádný z policistů nevyjádřil podezření na způsob jízdy či chování žalobce. Žalobce rovněž tvrdil, že se nejen neodmítl podrobit vyšetření přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky, nýbrž sám požadoval odborné lékařské vyšetření, které je přesnější, na místo orientačního vyšetření analyzátozem alkoholu v dechu, který odmítl s ohledem na svůj zdravotní stav. Závěr správního orgánu o tom, že toto vyšetření nebylo spojeno s ohrožením jeho zdraví, podle žalobce nemůže obstát, když byl žalobce rozrušen a zrychleně dýchal, jak sám správní orgán I. stupně zjistil. Žalobce měl za to, že měl proto policejní orgán vyhovět jeho žádosti s ohledem na **§ 16 odst. 2 zák. č. 379/2005 Sb.** a zajistit dopravu žalobce do zdravotnického zařízení za účelem odborného lékařského vyšetření. Žalobce spatřoval pochybení i v tom, že nebyly provedeny všechny jím navržené důkazy, ani nebylo dostatečně odůvodněno jejich neprovedení. Dále žalobce namítal nezákonnost postupu žalovaného v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce a omezil se na konstatování, že je sice bere na vědomí, avšak s ohledem na skutečnost, že nesměřují do podstaty věci, nebude se jimi zabývat.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalovaný neměl nejmenší pochybnost na podkladě výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně o tom, kdy, na jakém místě a v jakém čase k přestupkovému jednání došlo. Videozáznam podle žalovaného nebyl vnímán jako důkaz o celém průběhu silniční kontroly a následném řešení přestupkového jednání, když zaznamenává policistu vyzývajícího k předložení dokladů potřebných k řízení vozidla a k provedení vyšetření za účelem zjištění, zda nebyl ovlivněn

alkoholem. Videozáznam podle žalovaného dále zachytil odmítnutí splnění obou výzev žalobcem. Žalovaný neměl pochybnosti o porušení ust. § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 12 zák. o silničním provozu. Žalovaný uvedl rovněž, že ztráta sledovaného vozidla ze zorného pole svědků na 10 až 15 metrů je tak nevýrazná, že nepozorovaná výměna řidičů je nereálná. Dále měl žalovaný za to, že není věcí řidiče, aby posuzoval, zda má policista právo vyzvat jej k podrobení se k vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem. Ostatně podle žalovaného z videosekvence vyplývá, že žalobce se v průběhu kontroly choval velmi nestandardně a zasahující policisté mohli velmi snadno dospět k závěru, že chování žalobce je ovlivněno alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Žalobce podle žalovaného polemikou nad oprávněností zákroku policistů odvrací pozornost od skutečnosti, že sám nesplnil povinnost podrobit se výzvě k vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. Tako výzva je v ust. § 5 odst. 1 písm. f) zák. o silničním provozu podle žalovaného koncipována tak, že nedává řidiči prostor k polemice, zda byla dána oprávněně. Žalovaný odmítl tvrzení o tom, že žalobce neodmítl odborné lékařské vyšetření a že tuto možnost sám navrhoval, s tím, že z úředního záznamu pořízeného policisty, na jehož obsah se plně odvolal svědek K., vyplývá, že žalobce odmítnutí výzvy k podrobení se vyšetření nejprve odůvodňoval tvrzením, že vozidlo zastavil sám a posléze podvolení se výzvě počal podmiňovat příslibem protislužby ze strany policistů.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 29.6.2012, podle něhož téhož dne v 15:45 hod. jel žalobce s vozidlem VW Golf RZ... v Chebu ulicí u Stadionu směrem k ul. Matěje Kopeckého a držel za jízdy v levé ruce hovorové zařízení – mobilní telefon. Vozidlo odbočilo vpravo do ul. Matěje Kopeckého, dále opět vpravo do ul. Na Hradčanech mezi domy a zastavilo před domem č. 41/1265. Hlídka vyzvala řidiče, který měl zapnutý motor, k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu motorového vozidla. Řidič předložil pouze občanský průkaz s tím, že s vozidlem již nejel, zastavil sám z vlastní vůle a že řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a doklad o povinném ručení již předkládat nemusí. Řidič se na výzvu odmítl podrobit dechové zkoušce a odmítl se podrobit vyšetření na přítomnost jiné návykové látky než alkoholu. Řidič byl opakovaně poučován o důsledcích svého jednání. Do oznámení se žalobce vyjádřil tak, že považuje obsah oznámení za nečitelný, že nesouhlasí s obviněním, a že jelikož mají policisté svůj videozáznam, pořídil žalobce vlastní videozáznam pro účely správního řízení.

Podle úředního záznamu ze dne 20.6.2012 sepsaného PČR, Dopravním inspektorátem v Chebu, projížděla hlídka v rámci dohledu nad BESIP v obci Cheb ul. Stadion směrem ke křižovatce s ul. Vrchlického, když si oba členové hlídky zřetelně všimli v protisměru jedoucího motorového vozidla VW Golf jedoucího od uvedené křižovatky směrem ke křižovatce ulic u Stadionu a Matěje Kopeckého, kdy řidič držel v levé ruce u levého ucha za jízdy hovorové zařízení tmavé barvy. Hlídka se otočila v křižovatce za vozidlem a vozidlo hned zvýšilo rychlost a pokračovalo ke křižovatce s ulicí Matěje Kopeckého, do které vpravo odbočilo. Dále pokračovalo ul. Matěje Kopeckého, odbočilo vpravo mezi domy do ul. Na Hradčanech a zastavilo před domem č.p. 41/1265. Oba členové hlídky viděli zastavení vozidla před tímto domem, z vozidla nikdo nevystoupil, ani do něho nenastoupil a řidič byl po celou dobu ve vozidle sám. Osoba sedící ve vozidle na místě řidiče byla podle hlídky totožná s osobou, která držela za jízdy hovorové zařízení. Motor vozidla byl zapnutý. Řidič vozidla na výzvu k předložení dokladů odpověděl, proč jsou po něm požadovány doklady, když se nenachází na pozemní komunikaci, a že zastavil o své vůli. Řidiči bylo vysvětleno, že byl

před několika okamžiky viděn, jak drží za jízdy v levé ruce u ucha hovorové zařízení a byl upozorněn na povinnost předložit požadované doklady. Na situaci reagoval řidič tvrzením, že na toto nemá policie právo a že doklady nepředloží, když je mimo pozemní komunikaci. Na to byl řidič opakovaně upozorněn pprap. K., že takovou povinnost má, a řidič tedy předložil pouze občanský průkaz. Předložení dalších dokladů žalobce odmítl s tím, že vozidlo neřídil, že je chodec a nemá povinnost doklady předkládat. Dále se měl žalobce opakovaně dotazovat, jak chce hlídka dokázat tvrzení o držení hovorového zařízení v ruce za jízdy, když o tomto nemá záznam a jde pouze o tvrzení proti tvrzení. Žalobce byl vyzván, aby se podrobil vyšetření za účelem ovlivnění alkoholem a jinou návykovou látkou, což odmítl. Žalobce tvrdil, že se podrobovat nemusí, protože zastavil sám a vozidlo neřídil. Následně uvedl, že by byl ochoten se podrobit dechové zkoušce pouze v případě, že hlídka upustí od dalšího řešení vzniklé situace, což hlídka odmítla. O odmítnutí vyšetření hlídka pořídila částečný videozáznam, když fotoaparátu během nahrávání došla baterie. Řidič si na svůj mobil také situaci dokumentoval. Žalobce začal telefonovat a po telefonátu přijel jeho bratr. Začal se zapojovat do kontroly s tím, že je svědkem protiprávního jednání hlídky PČR. Uvedl, že je svědkem, že celou situaci viděl z okna svého bytu. Dále se podle úředního záznamu na místě kontroly zpočátku nacházela svědkyně R.P. která byla svědkem příjezdu žalobce před domy v ul. Na Hradčanech. K úřednímu záznamu je připojen datový nosič.

Při jednání dne 13.8.2012 žalobce uvedl, že v inkriminovanou dobu vůbec neřídil. S vozidlem sice přijel, ale nebyl řidičem, neboť ve vozidle byly dvě osoby, přičemž řídila osoba žalobci blízká, a z toho důvodu nebude dále vypovídat, aby ji nepoškodil. Policisté přijeli k jeho zaparkovanému vozidlu podle žalobce až po 5 minutách. Žalobce uvedl, že proto nevěděl, z jakého důvodu má předložit doklady. Řidičský průkaz neměl. Uvedl, že byl ochoten podrobit se vyšetření, ale žádal vysvětlení, proč by se tomuto měl podrobit, když byl chodec. Z toho důvodu a též z důvodů zdravotních odmítl dechovou zkoušku dechovým analyzátořem, jelikož je astmatik a neměl u sebe inhalátor. Tvrdil, že byl ale ochoten podrobit se odběru krve v nemocnici. Na to mu policista řekl, že nemají čas. Podle tvrzení žalobce svědkyně přišla až v době probíhající kontroly, kdy byl u vozu sám bez řidiče. Žalobce uváděl, že k němu svědkyně chová nepřátelský vztah a že s ní měl v minulosti konflikty, tudíž není nezávislou osobou.

Svědkyně R.P. dne 13.8.2012 vypověděla, že žalobce zná od vidění, protože ví, že v této ulici bydlí. Uvedla, že když venčila psa, zahlédla, že přijelo červené auto, a to poměrně rychle a vzápětí přijelo za ním policejní vozidlo v rozmezí několika vteřin. Řidičem byl žalobce. Když auto zastavilo, řidič okamžitě vystoupil z auta a poté policistům tvrdil, že s vozidlem nepříjel a že vozidlo bylo zaparkované. Ve vozidle byl pouze řidič. Svědkyně uvedla, že stála asi 50 metrů od nich a pouze si všimla, že se žalobce s policisty dohadovali a žalobce policistům nadával. Přibližně po 10 až 15 min. přijel bratr žalobce, poté svědkyně odešla.

Svědka L.S. při výpovědi dne 13.8.2012 uvedl, že jeho bratr neřídil, ale řídila osoba jim blízká, a proto využil svědek práva nevypovídat k osobě řidiče, aby jí nevznikl případný postih. Svědek dále tvrdil, že viděl, že řidič při řízení v ul. U Stadionu i v okamžiku míjení s policejním vozidlem nadržel hovorové zařízení. Podle svědka nebyl řidič ve voze sám, ale svědek si nevzpomínal, kolik bylo ve voze lidí. Podle svědka policisté vyzývali žalobce

k orientační dechové zkoušce a žalobce po nich chtěl zdůvodnit, proč toto požadují, když auto neřídil. Podle tohoto svědka svědkyně P. přicházela až v době probíhající kontroly.

Svědék pprap. F.K. dne 13.8.2012 vypověděl, že důvodem silniční kontroly žalobce bylo, že řidič držel hovorové zařízení za jízdy, což viděl tento svědek i jeho kolega. Svědek odkázal na jména ulic, které uvedl do úředního záznamu, s tím, že vozidlo jelo přímo proti jejich služebnímu vozidlu a řidič byl ve vozidle sám. Když ho spatřili, otočili služební vozidlo a jeli za vozidlem. Zapnuli maják a světelný nápis STOP POLICIE. Když je řidič zpozoroval, zdálo se svědkovi, že ještě zrychlil. Když odbočil do ulice Na Hradčanech mezi domy, viděli ho dojíždět a zastavit vozidlo. Žalobce seděl na místě řidiče až do okamžiku, kdy k němu policisté přišli, přičemž pořád běžel motor, nikdo z vozidla nevystupoval ani nenastupoval, a osoba, která držela za jízdy hovorové zařízení, byla totožná s řidičem, kterého po zastavení ztotožnili jako žalobce. Žalobce byl vyzván k předložení dokladů pro řízení a provoz motorového vozidla, avšak předložil pouze občanský průkaz. Na výzvu, aby se podrobil vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, nejprve žalobce podle svědka tvrdil, že nevidí důvod, proč by se měl zkoušce podrobit, pak řekl, že dýchne, ale fyzicky tak neučinil. Dále řekl, že dýchne za podmínky, že se přestupek dál řešit nebude. Lékařského vyšetření s odběrem krve se žalobce podle svědka nedožadoval. Za důvod odmítnutí uvedl, že pokud by se podrobil dechové zkoušce, přiznal by řízení vozidla, ale jelikož byl chodec, ke kontrole nebyl důvod. Svědkyně P. se podle svědka pohybovala kolem vozidla obviněného mezi vchodem č. 41 a chodníkem. Sdělila policistovi, že viděla vozidlo přijíždět.

Svědék pprap. A.J. dne 2.10.2012 vypověděl, že důvodem silniční kontroly žalobce byla skutečnost, že žalobce držel za jízdy hovorové zařízení v levé ruce u levého ucha. Svědek toto viděl, když jeli s kolegou proti němu ve vozidle kolem stadionu u parkoviště, v křižovatce se otočili a jeli hned za řidičem. Řidič začal zrychlovat, byl ve vozidle sám. Kontrola probíhala u panelových domů před domem č. 41 v ul. Na Hradčanech, když řidič s vozidlem zastavil sám. Oba policisté vyzývali žalobce k předložení dokladů, ale bezvýsledně. Řidič podle svědka uváděl, že nevidí důvod předkládání dokladů, když neřídil. Když policisté přijeli, byl žalobce ve vozidle na místě řidiče a motor stále běžel. Vypnul ho, až když ho policisté upozornili na větší hlučnost výfukového zařízení. Vozidlo měli stále na dohled kromě okamžiku, kdy zahýbalo do ulice Matěje Kopeckého. Tehdy ho ztratili asi tak na 10 až 15 metrů, tj. asi 2 až 3 vteřiny. Podle svědka se žalobce odmítal podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem proto, že nevidí důvod dýchnutí, když neřídil. Po chvíli podle svědka žalobce uvedl, že dýchne, ale jen když nebudou policisté dál nic řešit, s čímž nesouhlasili. Lékařského vyšetření s odběrem krve se podle svědka žalobce nedožadoval. Svědkyně P. byla podle tohoto svědka někde na trávníku blízko služebního vozidla u panelového domu už od doby, kdy přijeli. L.S. přijel asi po 15 min od začátku kontroly. Videozáznam byl podle svědka pořízen z části kontroly. Celá nebyla zaznamenána, protože na digitálním fotoaparátu byl problém s baterkami. Při kontrole nebyl řešen telefon, ale už odmítnutí vyšetření pro zjištění, zda není žalobce ovlivněn návykovou látkou. Podle svědka chování žalobce tomu nasvědčovalo. Nevydržel stát na jednom místě, ustavičně běhal a mluvil zrychleně. Když psal své vyjádření do oznámení přestupku, nemohl souvisle napsat jednu větu a jeho bratr mu radil, co má napsat. Osoba, která vystoupila z vozidla, byla podle svědka totožná s řidičem, kterého viděli držet za jízdy hovorové zařízení. Svědek rovněž

uváděl, že před vozidlem žalobce bylo zaparkované nějaké vozidlo – dodávka, do něhož dělníci nosili věci.

Svědkyň N.V. dne 23.10.2012 vypověděla, že viděla žalobce, kterého zná pouze od vidění, kolem ní projíždět a odbočovat do ulice Matěje Kopeckého. Nevěděla, kdo konkrétně řídil vozidlo, ale žalobce to nebyl. Řidič byl podobný typ jako žalobce, měl také krátké vlasy postavené nahoru podobně jako žalobce. Žalobce seděl vedle řidiče vpředu. Jméno řidiče svědkyně neznala. Svědkyně uvedla, že viděla zastavit vozidlo v ulici Na Hradčanech a vystupovat žalobce z místa předního spolujezdce, přičemž druhý pán vystupoval z místa řidiče. Podle svědkyně řidič ani žalobce z místa neodešli, byli po celou dobu u vozidla až do příjezdu policejního vozidla, což bylo asi tak po 10 min.

Svědka M.A. dne 23.10.2012 vypověděl, zná žalobce pouze od vidění a že viděl přijíždět vozidlo, když byl na chodníku v ulici Matěje Kopeckého. Podle svědka žalobce neřídil a řidičem, kterého svědek neznal, byl jakýsi muž s čepicí na hlavě. Řidič vystoupil z vozidla a šel dál ulicí ve směru jízdy. Policejní vozidlo podle svědka přijelo po 10 až 15 min.

Svědka M.T. při výpovědi dne 23.10.2012 vypověděl, že zná žalobce pouze od vidění. Svědek viděl vozidlo přijíždět, když žalobce seděl na místě spolujezdce. Po příjezdu z místa řidiče vystoupila osoba a hned po zastavení odešla. Dále svědek uvedl, že po celou dobu, co šel ulicí Matěje Kopeckého, neviděl přijíždět policejní vozidlo.

Svědka J.K. dne 23.10.2012 uvedl, že zná žalobce od vidění a stejně jako svědci V. a A. byl na dětském hřišti s dětmi. Viděl žalobce přijíždět, přičemž ve vozidle seděly dvě osoby. Žalobce seděl na místě spolujezdce a řidiče svědek neznal. Po zastavení z vozidla vystoupil pouze řidič. Policejní vozidlo přijelo podle svědka po 10 až 15 min. Svědkyně P. byla od svědka podle jeho tvrzení asi 20 až 25 metrů u školní jídelny a příjezd vozidla mohla vidět jen špatně.

Svědka L.S. v doplnění výpovědi ze dne 19.11.2012 na otázku, kde se nacházel, když údajně viděl, že řidič nedrží při řízení vozidla a v okamžiku míjení se s policejním vozidlem hovorové zařízení, využil svého práva nevypovídat k této otázce. Dále svědek uvedl, že když probíhala kontrola, přišel tam pěšky a následně, když se policisté zavřeli do auta, odešel a asi po 2 min přijel znovu na místo vozidlem.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu, jehož se dopustil tím, že 29.6.2012 kolem 15:45 hod. v obci Cheb řídil na pozemní komunikaci v ulici U Stadionu vozidlo značky VW Golf RZ ... a držel při jízdě v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) zák. o silničním provozu hovorové zařízení a dále pokračoval v jízdě až do ulice Na Hradčanech před dům č. 41. Podle správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným i z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zák. o silničním provozu, jehož se dopustil tím, že se *následně* v ulici Na Hradčanech odmítl přes výzvu policisty podrobit vyšetření, zda při řízení nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou; přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zák. o silničním provozu, jehož se dopustil tím, že v rozporu s § 6 odst. 12 zák. o silničním

provozu nepředložil ke kontrole na výzvu policistovi řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla; a přestupkem podle § 16 odst. 1 písm. c) zák. o pojištění odpovědnosti, jehož se dopustil tím, že v rozporu s ust. § 17 odst. 1 tohoto zákona na požádání policisty nepředložil ke kontrole zelenou kartu. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že oznámení přestupku a úřední záznam považuje za věrohodné a nezkreslené poklady pro vydání rozhodnutí, když byly provedeny policisty v rámci jejich služební činnosti, a proto správní orgán zhodnotil, že na bezdůvodném poškození řidiče neměli zájem. Podle správního orgánu I. stupně na policistou pořízeném videozáznamu byla zaznamenána část kontroly, kdy byl žalobce vyzván k předložení řidičského průkazu a dokladů od vozidla, avšak předložil pouze občanský průkaz. Žalobce zde tvrdil, že hlídka PČR přijela v momentě, kdy už nebyl účastníkem provozu. Dále je podle správního orgánu I. stupně z videozáznamu patrné, že žalobce se vyhýbal zkoušce ovlivnění alkoholem a neustále diskutoval o důvodu její povinnosti. Z policejního videozáznamu je podle správního orgánu I. stupně patrné, že žalobce byl při silniční kontrole roztěkaný, nervózní a výřečný. Odmítal s policisty spolupracovat. Správní orgán I. stupně hodnotí videozáznam jako stěžejní důkaz o tom, že se žalobce odmítl podrobit dechové zkoušce ke zjištění ovlivnění alkoholem, ač k tomuto byl vyzván policistou. Dále je z videozáznamu patrné, že žalobce odmítl předložit osvědčení o registraci vozidla, řidičský průkaz a zelenou kartu. Obhajobu žalobce hodnotil správní orgán jako nevěrohodnou a účelovou se snahou vyhnout se postihu. Tvzení žalobce shledal správní orgán I. stupně irelevantním, když výsledky svědků bylo prokázáno, že žalobce vozidlo řídil. V pořízeném videozáznamu je podle správního orgánu I. stupně také zřejmé, že žalobce neustále upravoval své tvrzení a sám si protřečil. Nejprve přiznal, že s vozidlem přijel, avšak tvrdil, že asi před 5 minutami. Dále uvedl, že vozidlo neřídil. Kromě toho uváděl, že když vytáhne klíčky ze zapalování vozidla, není už účastníkem provozu. Rovněž na videozáznamu tvrdil, že s vozidlem zastavil sám, nikoliv, že ho zastavila hlídka. Podle správního orgánu I. stupně mimoděk žalobce doznal, že vozidlo řídil. Výpověď svědkyně P. hodnotil správní orgán I. stupně jako věrohodnou, potvrzující údaje uvedené v oznámení přestupku a v úředním záznamu o tom, že žalobce řídil, že byl ve vozidle sám a že bratr žalobce přijel až po několika minutách. Výpověď svědkyně dále koresponduje podle správního orgánu I. stupně s videozáznamem v tom, že policisté vyzývali žalobce k předložení dokladů k řízení a provozu vozidla a že svědkyně stála na rohu panelového domu na trávníku na levé straně panelového domu z pohledu ve směru od 5. základní školy. Podle správního orgánu I. stupně se pohybovala v místech, odkud skutečně mohla zřetelně vidět do vozidla na osobu řidiče i na samotný příjezd vozidel. Výpověď svědka L.S. hodnotil správní orgán I. stupně jako účelovou se snahou napomoci obviněnému, když výpověď je neucelená a zkresluje samotný průběh kontroly. Správní orgán I. stupně poukázal na skutečnost, že při první výpovědi bratr žalobce uváděl, že byl přítomen od okamžiku, kdy policisté požadovali předložit doklady, avšak při druhém ústním jednání tvrdil, že nejprve přišel na místo pěšky, v průběhu kontroly odešel a vzápětí přijel vozidlem. To však není uvedeno ani v úředním záznamu PČR, ani ve výpovědích policistů, a dle výpovědi svědkyně P. bratr žalobce přijel na místo kontroly vozidlem, nikoliv pěšky. Výpověď svědka F.K. podle správního orgánu koresponduje s úředním záznamem, který sepsal velmi podrobně. Svědek na něj plně odkázal. Na otázky odpovídal spontánně, bez váhání a výpověď nebyla v rozporu s oznámením přestupku ani s videozáznamem. Výpověď svědka tak hodnotil správní orgán jako věrohodnou. Výpověď svědka J. hodnotil správní orgán I. stupně jako podrobnou a popisnou, když svědek spontánně bez dalšího přemýšlení odpovídal na otázky a výpověď v podstatných bodech korespondovala

s výpovědí svědka K. a potvrzovala skutečnosti uvedené v oznámení přestupku i v úředním záznamu a nebyla v rozporu s videozáznamem. Ve výpovědi svědkyně V. nalezl správní orgán vnitřní rozpory, když nejprve vypověděla, že neviděla přijet vozidlo VW Golf, ale projíždět kolem ní na rohu křižovatky ulic U Stadionu a Matěje Kopeckého. Následně viděla, že vozidlo v ul. Na Hradčanech zastavilo a vystoupily z něho osoby. Podle správního orgánu I. stupně proces zastavení vozidla bezprostředně následuje po příjezdu a je neslučitelné, aby svědkyně jeden děj neviděla a bezprostředně navazující ano. Navíc místo k zastavení vozidla je pouze několik metrů od výjezdu z ulice Matěje Kopeckého a ujetí této vzdálenosti mohlo trvat jen několik vteřin. O počtu osob v době příjezdu policie vypovídala svědkyně odlišně než svědkyně P. a policisté. Správní orgán zhodnotil její výpověď jako nevěrohodnou, neboť byla v rozporu i s výpovědí svědka M.A., podle něhož vozidlo řídil muž s čepicí na hlavě, podle svědkyně V. však měl krátké vlasy postavené nahoru. Podle svědka M.A. řidič po zastavení ihned odešel, ale podle svědkyně V. z vozidla vystoupili řidič i obviněný a oba zůstali u vozidla až do příjezdu policie. Výpověď svědka M.T. je podle správního orgánu I. stupně souladná s výpověďmi svědků M.A. a N.V., které jsou však vzájemně rozporné, proto nevytvářejí ucelený okruh důkazů. Výpověď svědka M.T. je současně v rozporu s výpověďmi policistů a R.P. v otázkách, kolik ve vozidle sedělo osob a zda vozidlo řídil žalobce. Výpověď svědka J.K. byla shodná s výpověďmi svědka T. a A. a v rozporu s výpovědí svědkyně V. Svědek K. vyloučil možnost, že by svědkyně P. mohla určit osobu řidiče a počet osob ve vozidle s tím, že stála v místech až u autobusové zastávky. O své pozici však vypověděla sama svědkyně P. a její výpověď se shoduje s výpověďmi svědků K. a J. J.K. je jediným svědkem, který její postavení zpochybňuje. Jeho výpověď se tedy rozchází s výpověďmi svědků K., J. a P., stejně jako s výpovědí svědkyně V. Správní orgán proto neshledal jeho výpověď věrohodnou. Správní orgán I. stupně dále připomněl, že není podstatné, zda vozidlo zastavilo samo, nebo bylo zastaveno policistou. To není podmínkou pro to, aby policista začal šetřit přestupek, pokud pojal podezření, že k němu došlo. Je podle správního orgánu I. stupně rovněž irelevantní, kde se vozidlo nacházelo v době kontroly, když k dopravnímu přestupku (držení hovorového zařízení za jízdy) došlo na pozemní komunikaci a k následným přestupkům při šetření tohoto prvotního přestupku. Podle správního orgánu I. stupně výpověď svědků K. a J. se ve všech podstatných bodech shoduje a s nimi v rozsahu událostí, který mohla reálně sledovat, se shoduje i výpověď svědkyně P. Tyto tři výpovědi jsou tedy slučitelné. S nimi v rozporu je naopak výpověď svědka L.S. Výpověď svědkyně V. byla vnitřně rozporná. V rozporu s ní pak byla výpověď svědka A. i svědka J.K. Zatímco výpovědi svědků K., J. a P. jsou v zásadních bodech kompaktní, u ostatních svědků jsou rozporné a neslučitelné. Vzhledem k nepřekonatelné rozpornosti některých výpovědí z nich správní orgán nemohl vycházet jako z věrohodných. Za hodnověrné a nezkreslené důkazy uznal pouze výpovědi svědků K., J. a P. a pořízený videozáznam.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání a žádal předvolání dalších svědků, jejichž výpovědi mohou prokázat jeho nevinu. Výzvou ze dne 10.1.2013 byl žalobce vyzván, aby ve stanovené lhůtě označil navržené svědky a specifikoval, co mají tyto osoby dosvědčit. V podání ze dne 21.1.2013 žalobce uvedl identifikační údaje navržených svědků, tj. Š.K. a M.N. a L.S. s tím, že mohou prokázat jeho nevinu. K tomu přiložil CD nosič.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že záležitost byla správním orgánem I. stupně správně zjištěna a posouzena. Žalovaný odmítl námitku nevěrohodnosti svědkyně P. a její podjatost s tím, že před započítím výsledku byla tato svědkyně řádně poučena o následcích křivé nebo lživé výpovědi. Videozáznam podle žalovaného prokazuje porušení ust. § 6 odst. 12 zák. o silničním provozu, tedy povinnost na výzvu policisty předložit potřebné doklady k řízení a provozu vozidla, a povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zák. o silničním provozu, tedy podrobit se vyšetření ke zjištění, zda nebyl při řízení ovlivněn alkoholem. Z výpovědí zasahujících policistů podle žalovaného vyplývá, že sledovali vozidlo od křižovatky a ztratili ho z dohledu na vzdálenost 10 až 15 metrů, tedy na nepatrný okamžik, kdy je výměna řidiče vyloučena. Na digitálním nosiči dat předloženým žalobcem k odvolání jsou podle žalovaného data poškozena a záznam nelze přečíst. K námitkám žalobce, že správní orgán nezkoumal jeho zdravotní stav, že neověřoval, zda žalobce volal na linku 158 s žádostí o odběr krve, že se nezabýval důvody neúplnosti videozáznamu, že nezkoumal, jaký předmět držel žalobce v ruce, že žalobce nebyl zastaven hlídkou Policie ČR, ale zastavil sám, žalovaný uvedl, že tento popsany soubor námitek bere na vědomí, a jelikož nesměřují do podstaty projednávané věci, tj. zda se žalobce dopustil přestupků kladených mu za vinu, nebude se jimi žalovaný zabývat.

O věci samé bylo rozhodnuto **bez jednání** podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě namítá, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně absentuje místo a čas spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zák. o silničním provozu a podle § 16 odst. 1 písm. c) zák. o pojištění odpovědnosti. Podle ust. **§ 77 zákona o přestupcích** *výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.*

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) v usnesení ze dne 15.1.2008 č. j. **2 As 34/2006 – 73**, (publikovaném pod č. 1546/208 Sb. NSS a dostupném na www.nssoud.cz), uvedl, že v „rozhodnutí trestního charakteru je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“.

Podle názoru soudu v dané věci byly požadavky vyslovené v cit. rozhodnutí NSS splněny. Tzv. skutková věta ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně přesně a nezaměnitelným způsobem formulována ve vztahu ke všem přestupkům, které jsou žalobci kladeny za vinu. To platí i ohledně místa a času spáchání přestupku. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.5.2013 čj. **9 As 68/2012 - 23**, (rovněž dostupném na www.nssoud.cz) *"je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti."* V projednávané věci je rovněž nutné nahlížet na výrok prvostupňového rozhodnutí v celém

kontextu. Potom je zřejmé, že čas a místo spáchání upřesněné v popisu přestupku, spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy, se jednoznačně vztahuje i k ostatním přestupkům. Časové a místní spojení ostatních přestupků s prvním přestupkem výslovně vyjádřil správní orgán prvního stupně výrazem "*následně*". O místu a času všech přestupků kladených žalobci za vinu tedy nevznikají žádné pochybnosti.

Další námitky v žalobě směřují ke zpochybnění důkazů, o které se opírají správní orgány, tj. důkazů výpověďmi svědků K., J. a P. a videozáznamem pořízeným policisty. Soud v argumentech žalobce neshledal konkrétní skutečnosti, jež by věrohodnost označených důkazů snižovaly. Tvzení žalobce, že videozáznam pořízený policisty nezachycuje celou událost, je sice správné, avšak v tomto směru se jedná o nespornou skutečnost, kterou navíc policisté logicky zdůvodnili tím, že jim ve fotoaparátu došla baterie. Věrohodnost části záznamu, kterou policisté pořídili, tímto není nijak zpochybněna.

Soud neuznal ani tvrzení žalobce o rozporech ve výpovědích svědků K. a J. ohledně otázky, zda měli vozidlo po celou dobu na dohled. Podle názoru soudu z výše shrnutého obsahu obou výpovědí nevyplývají naopak žádné rozpory. Oba svědkové se shodli na tom, že poté, co žalobce uviděli v protijedoucím vozidle s hovorovým zařízením, otočili služební vůz a jeli stále za žalobcem a měli ho v podstatě stále na dohled. (Doba, po kterou ztratili vozidlo z dohledu při odbočování, byla dle svědka J. max. 3 vteřiny) Takže možnost výměny řidičů, přistoupení jiné osoby do auta nebo její vystoupení oba svědkové shodně vyloučili.

Z výše shrnuté výpovědi svědka K. také vyplývá nedůvodnost žalobního tvrzení, že tento svědek pouze odkázal na úřední záznam. Naopak je zřejmé, že si podstatné okolnosti případu pamatoval a vypovídal o nich podrobně a spontánně.

K tvrzení, že svědkyně P. nemohla vyslechnout ze vzdálenosti 50m obsah rozhovoru mezi policisty a žalobce, soud uvádí, že sama tato svědkyně vypověděla, (jak opět vyplývá její výpovědi z výše shrnuté), že neslyšela, o čem přesně žalobce s policisty hovoří, zaslechla pouze, že žalobce policistům nadával. Jednoznačně však potvrdila, že viděla žalobce přijet do ulice a že ve vozidle byl sám až do příchodu policistů. Tím popřela verzi žalobce a ostatních jím navržených svědků, že vozidlo neřídil on, nýbrž někdo jiný. Vzhledem k tomu, že její výpověď zcela korespondovala s výpověďmi policistů, u nichž nebyl zpochybněna jejich nestrannost a nezájatost, i s úředním záznamem, soud neakceptoval tvrzení žalobce, že výpověď této svědkyně byla nevěrohodná.

Nesprávným je rovněž názor žalobce, že policisté nejsou oprávněni vyzývat každého řidiče k podrobení se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tato povinnost je stanovena kogentně a jako bezpodmínečná pro každého řidiče v ust. **§ 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu**, podle něhož "*řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem*".

Podle soudu nedošlo ani k porušení **ust. § 16 odst. 2 věty třetí zákona č. 379/2005 Sb.**, podle kterého „*v případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.*“ V daném případě bylo výpověďmi zasahujících policistů i výpovědí svědka L.S. prokázáno, že žalobce sám nežádal policisty o odborné lékařské

vyšetření, zjišťující obsah alkoholu. Bylo naopak prokázáno, že se vyhýbal dechové zkoušce, a přes výzvy policistů se jí nepodrobil. Nejprve odmítal zkoušku tvrzením, že nebyl řidičem, poté ji podmiňoval ukončením projednávání přestupku. Na základě těchto skutečností má soud za prokázané, že žalobce porušil cit. ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb.

Ani v neprovedení důkazů výpověďmi svědků, nově či znovu (p. Libor Staněk) žalobcem navržených v odvolání, neshledal soud pochybení ze strany správních orgánů, neboť skutkový stav byl v dané věci prováděným dokazováním zjištěn v rozsahu dostačujícím pro závěr o spáchání přestupku ve smyslu **§ 3 správního řádu**. Nadto výzvou ze dne 10.1.2013, která byla vydána nepochybně v souladu s požadavkem na rychlost a hospodárnost řízení, byl žalobce vyzván, aby ve stanovené lhůtě nejen označil navržené svědky, nýbrž aby také specifikoval, co mají tyto osoby dosvědčit. Této výzvě žalobce obecným tvrzením, že svědci mají prokázat nevinu žalobce, nedostál, neboť neuvedl žádné konkrétní nové skutečnosti, které mají být dalším dokazováním osvědčeny. *„Po žalobci je možno žádat, aby formuloval své tvrzení, k němuž nabízí důkazní návrh, natolik určitě, aby správnímu orgánu umožnil zhodnocení, zda takové tvrzení, bylo-li by dokázáno, má v řízení význam či zda navržený důkaz je schopen tvrzení dokázat, tj. zda má vůbec význam navržený důkaz provádět.“* (z rozsudku **9 Afs 84/2012-38** ze dne 13.2.2014, dostupného na www.nssoud.cz)

Poslední námitka žalobce v žalobě spočívala v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce a omezil se na konstatování, že je sice bere na vědomí, avšak s ohledem na skutečnost, že nesměřují do podstaty věci, nebude se jimi zabývat. Takto formulovaný žalobní bod se zřejmě týká námitek zmíněných v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jde tedy o souhrnné zhodnocení námitek žalobce, že správní orgán nezkoumal jeho zdravotní stav, že neověřoval, zda žalobce volal na linku 158 s žádostí o odběr krve, že nezkoumal, jaký předmět držel žalobce v ruce, že žalobce nebyl zastaven hlídkou Policie ČR, ale zastavil sám.

Soud ve stručném zhodnocení těchto námitek žalovaným neshledal pochybení, naopak se ztotožňuje s tím, že žádné z těchto tvrzení žalobce nemohlo mít vliv na předmět řízení, tj. zda žalobce spáchal přestupky, za něž byl uznán vinným, když dokazování ve věci bylo dostatečné, hodnocení důkazů v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně velmi podrobné a přesvědčivé a závěr o skutkovém stavu i o právní kvalifikaci považuje soud za správný. Nadto je zřejmé, že věrohodností tvrzení žalobce o jeho zdravotním stavu a o tom, zda žádal o odběr krve, se správní orgány zabývaly, když zkoumaly, zda byl žalobce ochoten podrobit se výzvě policisty podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Ani tvrzení, že správní orgány nezkoumaly, jaký předmět žalobce držel v ruce, soud neuznal, neboť je zřejmé, že správní orgány na základě provedeného dokazování dospěly k jednoznačnému závěru, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb. tím, že držel při řízení vozidla v ruce hovorové zařízení.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. dubna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Bc. Michaela Karásková